

el rei lladre encara té fums

Darrerament hem tingut l'avinentesa de comprovar que el borbó vil, encara gasta fums, fums, però, que s'esvaïran més o menys lentament, o potser fins que desapareixi del món dels vius, de la mateixa faïsa que desaparegué el règim que ell representava tan imposadament i grotesca.

El monarca cínic que el dia històric del 14 d'abril de 1931, tot tremolós, demanava clemència per ell i els seus, ell que no es dignà tenir-ne mai amb els seus súbdits, mig-plorava, insistentment, consideració i respecte per a la seva vida i les dels familiars, al Govern Republicà tot just nat. Aquest accedí d'una manera massa magnànima a què el borbó solqués tranquil·lament la mar Mediterrània, sense ésser vexat i escarnit pel poble llavors encès i exaltat.

Ara, aquest ex-rei malestruc que un cop arribà a França cuità a dir que ell no havia abdicat al seu tron, s'atreveix a llençar un manifest, adreçat als espanyols, en el qual ataca descaradament la República i la culpa «davant Déu de totes les dissorts que han afligit a Espanya del 14 d'abril ençà». Proposa als espanyols enlluernats encara a la fidelitat de la monarquia, a restablir aquesta el més aviat possible. Així i només així — diu l'ex-monarca — pot salvar-se la societat espanyola de l'ona d'anarquia i de comunisme que l'ha invadida.

Carai! senyor «Alfonso de Borbón» si que se n'ha cansat aviat de fer vacances reials forçades en terres franceses! Però, vaja, li recomanem, si està nerviós i impacient, que prengui fil·la, puix que n'hi ha per estona, si no vol cometre una atzagaiada que posar li costaria el perdre el cap. Pensi que un segon 14 d'abril de 1931, tan generós i mansoi, no es repeliria; el poble no es deixaria escapar, aquest cop, la presa que, amb tan sarcasme, encara bleixa.

Cal que el poble ibèric es mantingui ferm i sàpiga exigir que s'esbrini a fons si aquests rumors de faramallada restauració borbònica responen solament a un ridícul espantall o bé a un pla d'enderrocament més o menys suïcida.

Cal que s'acabi la benignitat amb tots aquells que, descaradament o d'amagatotis, treballen incessantment

per a poder tornar a vllincar l'espina da a l'amo. Cal que siguin foragitats — o empresonats millor — aquells contertulis reaccionaris que esperen frisosos el retorn de «sus amados soberanos».

Cal que recordin, però, que avui el veritable sobirà és el poble. El poble que acabarà d'un cop, si el burxen massa, amb el fantàstic, i ja massa sovintejat, perill monàrquic, al qual farà sentir el seu fort menyspreu pel borbó i els seus partidaris i seuaços; si qui té el deure d'evitar-lo no ho fa sense gens ni mica de contemplacions per a tots aquests insolubles i desvergonyits propagandistes d'una restauració borbònica.

El poble ha d'estar a l'aguait per a segar els peus — o el cap, si cal — a aquests fastigosos baladrers que fa prop d'un any feren molíisme obligat i sembla que ja no se'n recorden.

ROC CLAR.

GRAMOFONS, DISCOS i RADIO

Prat de la Riba, 22

callant hom no es compromet

De tots els pobles d'Espanya n'han surtit veus de protesta per la deportació dels obrers.

Fins i tot l'Ateneu de Madrid en votació unànima acordà dirigir-se al govern demanant el retorn dels embarcats al «Buenos Aires».

Ací Figueres els partits polítics i premsa conservadora ha silencià la gesta, no se'ls ha acudit, a cap dels redactors locals, dedicar unes ratlles suplicant clemència, és veu que estan d'acord amb aquestes mides excepcionals.

Quan arribin les eleccions potser canviaran de parer, però llavors el poble ja els tindrà qualificats.

«tabú»

Diumenge, a la Sala Edison, poguerem contemplar un bell film, una aventura poètica: *Tabú*. Junt amb *Tempestat sobre el Mont blanc*, *l'Exprés Blau* i *Montanyes en Flames*, són els únics films projectats aquesta temporada ací, a Figueres, que podem qualificar de documentals. El fet de que *Tabú* fos un film obra de F.W. Murnau ja ens féu suposar que anàvem a veure quelcom bo. Però, encara, hi ha un altre motiu que invitava seductorament a contemplar-lo; es tracta del seu origen exòtic: la Polinèsia.

cineòfils..!

A propòsit de la projecció de la cinta *Tabú* se'ns ha suggerit l'idea d'invitar els nostres empresaris de cinema i al mateix temps a la societat cultural *Atenea* per tal que estudiïn la possibilitat d'organitzar sessions periòdiques de cinema selecte — quinzenalment o mensual. — La transcendència d'aquesta proposició és innegable. Per primera vegada un fet tan viu i d'un interès cada dia més gran, com el cinema documental, penetraria a la nostra ciutat.

Naturalment que aquestes sessions no podrien ésser exclusivament de films documentals, ja que, cal dir-ho, el públic, el nostre públic, amb prou feines suporta una sessió de cinema a base de documentals, el màxim si se n'empassa un de barrejat amb un film d'imaginació, que amb el noticiari que completa els programes ja fan dos documents. Per tant, el que caldria, de moment, fóra que en les sessions — si és que s'arriben a organitzar — hom projectés un sol film documental i un d'imaginació. Més endavant, i de tant en tant, pulsar al públic oferint-li la sessió purament documental per veure si l'accepta. També s'hauria de tenir en compte de procurar que un dels films fos sonor i l'altre mut, puix cal remarcar que en els arxius del cinema mut existeixen molts documents que el nostre públic encara no coneix.

Avui en l'ordre del cinema, la producció d'aquests darrers anys ha augmentat en documentals, categoria en què cal incloure els noticiaris i que hi entren gran nombre de films on l'anècdota, o l'argument, només fan el paper de simple lligam que uneix un seguit de documents. I com que aquesta producció és cada dia més intensa, és per això que voldríem que s'organitzessin sessions especials per tal de complaure els cineòfils de la nostra ciutat.

Celebraríem en gran manera que aquest projecte anés endavant, cosa la qual creiem molt factible si és que s'ho prenen amb interès les entitats que més els escau: *Sala Edison*, *El Jardín* i *Atenea*. Aquesta darrera societat cultural que acabem d'esmentar, com és natural, hauria de posar-se d'acord amb algun cinema.

A elles, doncs, més que a ningú, va adreçat aquest projecte.

ÉCRAN.